

Vienos nakties planeta

Pamenu pirmąjį įspūdį.

Pradžioje išsipildydavo viskas,
ką pagalvodavai.

Pasaulis buvo gyva užrašų knygutė.
Animuotas evoliucijos juodraštis.

Pavyzdžiui, pagalvojau apie daug tavęs.
Ryte jūsų buvo pilnas kambarys.
Bet aš jau nebuvo aš, tik aš.

Tikrovė tirpo akyse
ir mus visus tai labiau nei tenkino.

Baisiausia buvo prabusti
jei neprisimindavai sapno.

Plaukai, medžiai, šunys stojosi piestu.

Gyvenome vieni kitų sapnuose.

Pradžioje, pabudę
mes pradėjome dieną kaip vandenyno dugno gyventojai.
Elektriniais unguariais rijome spalvotus koralų polipus,
medūzomis deginome banginiams pilvus.

Mes buvome alkis, maistas,
burna, skrandis,
sotumas, tuščios lėkštės.
Miegantis dugnas.

Tada išsiropštėm ant kranto,
kur visada sunkiau –
statant miestus
kažkas vis nudžiauna kapitalą.

Lyja ne visada, kai reikia užgesinti gaisrą.

Arba visi užsinori tapti prezidentais,
tačiau nemėgsta plauti kojas
chimeroms.

Sapnas, jau supratote, vis dar buvo kasdienės evoliucijos įrankis.

Pavyzdžiui, pabundi šešiais pirštais,
esi nėščias sterblinis,
su besispardančiomis knygomis
savo pilvo kišenėje.

Tada kažkoks kvailys sugalvojo pirmadienį, antradienį
ir taip toliau.

Kiti atsisakė patikėti
ir buvo pažadinti TV studijoje.

Salvadoras Dali
buvo ištremtas į netirpstančių daiktų pasaulį.

Pinigai dauginosi kuo labiau juos leidai
ir jų visada buvo per daug.

Kai visas pasaulis yra vidinis
nėra kada ginčytis dėl tiesos
ar kitos nuobodybės.

Tada, galbūt iš nuobodulio,
buvo pripažinti pirmadieniai.

Antradienį planeta prarado
savo galias.